

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka

w sprawie z odwołania A. Ł.

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o ponowne ustalenie wysokości emerytury funkcjonariuszy służ mundurowych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 13 listopada 2024 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 28 kwietnia 2023 r., sygn. akt III AUa 1251/21,

umarza postępowanie kasacyjne.

[SOP]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 28 lipca 2021 r., VIII U 1462/21, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu, zmienił decyzję z 24 lipca 2017 r. Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie w ten sposób, że ustalił, iż wysokość policyjnej emerytury odwołującego na dzień 1 października 2017 r. stanowi 75% podstawy wymiaru i wynosi 11.794,52 zł.

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2023 r., III AUa 1251/21 Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu oddalił apelację organu rentowego.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku organ rentowy wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., albowiem jest ona oczywiście uzasadniona, - uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz przekazanie sprawy w tym zakresie do rozpoznania sądowi pierwszej instancji i pozostawienie temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, alternatywnie jeżeli Sąd Najwyższy uzna, że zaistniały ku temu przesłanki o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie w całości odwołania od decyzji organu z dnia 24 lipca 2017 r. oraz zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu kosztów postępowania w postępowaniu kasacyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Pismem z dnia 30 września 2024 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie cofnął skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., do postępowania przed Sądem Najwyższym wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Z kolei art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. stanowi, że w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu.

Skarga kasacyjna może zostać cofnięta w każdym czasie nawet przez samą stronę i nie wymaga to zgody strony przeciwnej. Cofnięcie skargi kasacyjnej stanowi czynność procesową, która nie podlega weryfikacji sądowej i prowadzi do umorzenia postępowania kasacyjnego oraz orzeczenia o kosztach procesu jak przy cofnięciu pozwu (art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.) (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 listopada 2020 r., II PK 94/20, LEX nr 3080384 i z dnia 25 marca 2021 r., III USK 68/21, LEX nr 3153421, por. też odnoszące się do kwestii związanych z art. 469 k.p.c. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2014 r., I PK 251/13, OSNP 2015 nr 6, poz. 79).

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy umorzył postępowanie kasacyjne, o czym postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 391 § 2 k.p.c.

l.n

[a.ł]